

[Ebba Strange]

ne for overførselsindkomster, væk med sultecirkulæret, nedsættelse af betaling for daginstitutioner og klubber, mere opsøgende socialt arbejde.

Men selvfølgelig er dårlige økonomiske kår heller ikke hele årsagsforklaringen. Der er jo også mennesker, der ikke lever under dårlige sociale kår, der begår kriminalitet. Ethvert samfund har sine lovovertrædere, og ethvert samfund har sine regler for, hvad der kriminaliseres, og vi kan selv i vores eget samfund se, at kriminalitetsmønstret ændrer sig, når samfundet ændrer sig. F.eks. er kvinders kriminalitet hastigt stigende, og kriminaliteten med Dankortet er firedoblet fra 1984 til 1985, men det er ret klart, for man kunne jo dårlig begå kriminalitet med det, før man havde det.

Vi må heller ikke være blinde for, hvor meget den vold, unge mennesker bliver præsenteret for på billeder, video, fjernsyn og reklamer, kan påvirke deres adfærd.

Vold, hærværk og indbrud er blevet meget generende lovovertrædelser i den del af verden, som Danmark tilhører, og det ved vi efterhånden har en hel masse at gøre med den måde, vi har indrettet samfundet på. Vi ved også, at nogle områder i bestemte perioder er mere belastede end andre. Og statsministeren har da også et afsnit i sin redegørelse om det nære miljø, herunder forslag om, at Det Kriminalpræventive Råd skal tage skridt til et udviklingsarbejde på dette område. Det synes vi i SF er meget vigtigt. Vi har allerede nogle erfaringer; både hr. Hagen Hagensen og hr. Bjørn Elmquist har været inde på nogle, og jeg kunne også nævne et eksempel fra Århus, hvor der gennem tværgående forvaltningssamarbejde mellem f.eks. socialforvaltningen og kulturforvaltningen er skabt bedre levemiljøer og derigennem forebyggelse af kriminalitet.

Regeringen vil gerne have de unge kanaliseret ind i rammerne af det eksisterende idræts- og foreningsliv. Det er da helt i orden. Men da vi altså i høj grad har at gøre med grupper af unge, som ikke har vist sig at være særlig tilpassede, hverken i skolen eller andre steder, hvor de har færdedes, mener vi, at man skal satse bredere og videre, at der i ethvert nyt eller saneret boligområde bør tilvejebringes idrætsfaciliteter, åbne, selvstyrende ungdomshuse for klubber, grupper og foreninger, hvor de unge selv kan få lov til at

være med til at bestemme, hvad der skal foregå. Nogle gange udspringer hel- og halvkriminalitet af trang til spænding, trang til, at der skal ske noget, trang til selvhævdelse, fordi det jo er de unge, der går på opdagelse i verden, dem, der har energien og virkelysten.

Noget af det, vi skal satse på, er at forsøge at kanalisere den energi, de unge har, over i kreativ i stedet for destruktiv adfærd. Men skal det lykkes, forudsætter det, at de unge selv er med til at udforme regler og normer.

Til slut lidt om sanktionsformernes betydning for kriminaliteten. Det forholder regeringens redegørelse sig stort set ikke til. Det eneste, den foreslår, er strengere straf for vold og hærværk. Vi ved en hel masse om disse emner, og statsministeren siger jo, at vi skal lytte til den kriminologiske forskning.

Det gør vi gerne i SF, og vi ville ønske, at regeringspartierne gjorde det lige så gerne. Vi ved, at jo strengere straf der idømmes, des større er chancerne for tilbagefald til ny kriminalitet. Tilbagefaldsprocenten ligger på et eller andet sted mellem 50 og 90 – størst efter afsoning i lukket fængsel, mindst efter en betinget dom. Hvis man virkelig vil gøre noget for ofrene, må det vel være at prøve at forhindre, at de, der én gang er blevet kriminelle, fortsætter deres kriminelle adfærd.

På den baggrund fremsatte SF i sidste folketingssamling et beslutningsforslag, der havde til formål at foretage omlægninger af sanktionssystemet, og jeg er glad for i dag at kunne konstatere, at hr. Ole Espersen også mener, at § 49, stk. 2, skal bruges meget mere, end den bliver brugt i øjeblikket.

Vi mener, sanktionssystemet bør ændres til færre og kortere fængselsstraffe, og at der bør ske øget anvendelse af alternativer, og man kan da glæde den siddende regering med, at det oven i købet ville spare penge at foretage en sådan omlægning.

I øjeblikket anvendes 90 pct. af kriminalforsorgens midler i anstaltsektoren og 10 pct. til kriminalforsorg i frihed. Kriminalforsorgens pensioner, der kan opvise gode resultater med en lav tilbagefaldsprocent, får mindre end 2 pct. af midlerne.

Vi vil gerne benytte lejligheden til at appellere til politisk tilslutning til en forøgelse dels af en anvendelse af § 49, stk. 2, dels af pensionernes andel af kriminalforsorgens ressourcer. Vi appellerer også om tilslutning